

KATHY REICHS

& BRENDAN REICHS

ZÚČTOVÁNÍ

Tory Brennanová a její viráci pátrají po zákeřných protivnících, nakažených supervirem

ZÚČTOVÁNÍ

KATHY REICHS & BRENDAN REICHS

ZÚČTOVÁNÍ

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by Brennan NextGen LLC.

All rights reserved.

Z anglického originálu *Terminal*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2015)

přeložila © 2015 Kristýna Kučerová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

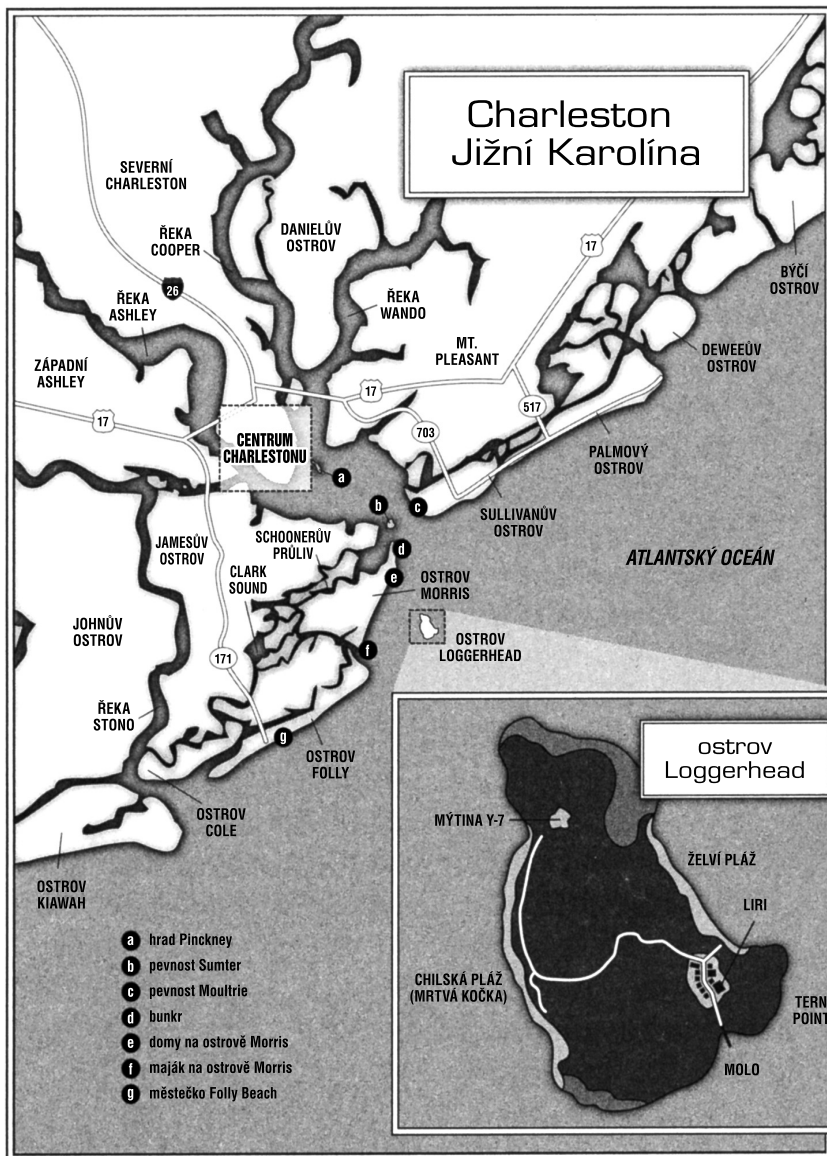
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-370-9

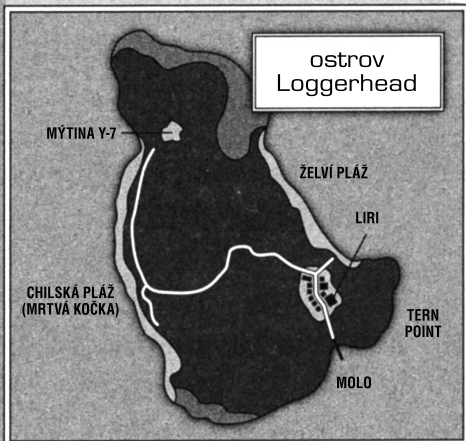
Brendan Reichs by tuto knihu rád věnoval své matce:
Nemohl jsem si přát lepší učitelku a spoluautorku. Za tuhle životní
příležitost, kterou jsi mi dala, jsem tvým obrovským dlužníkem.

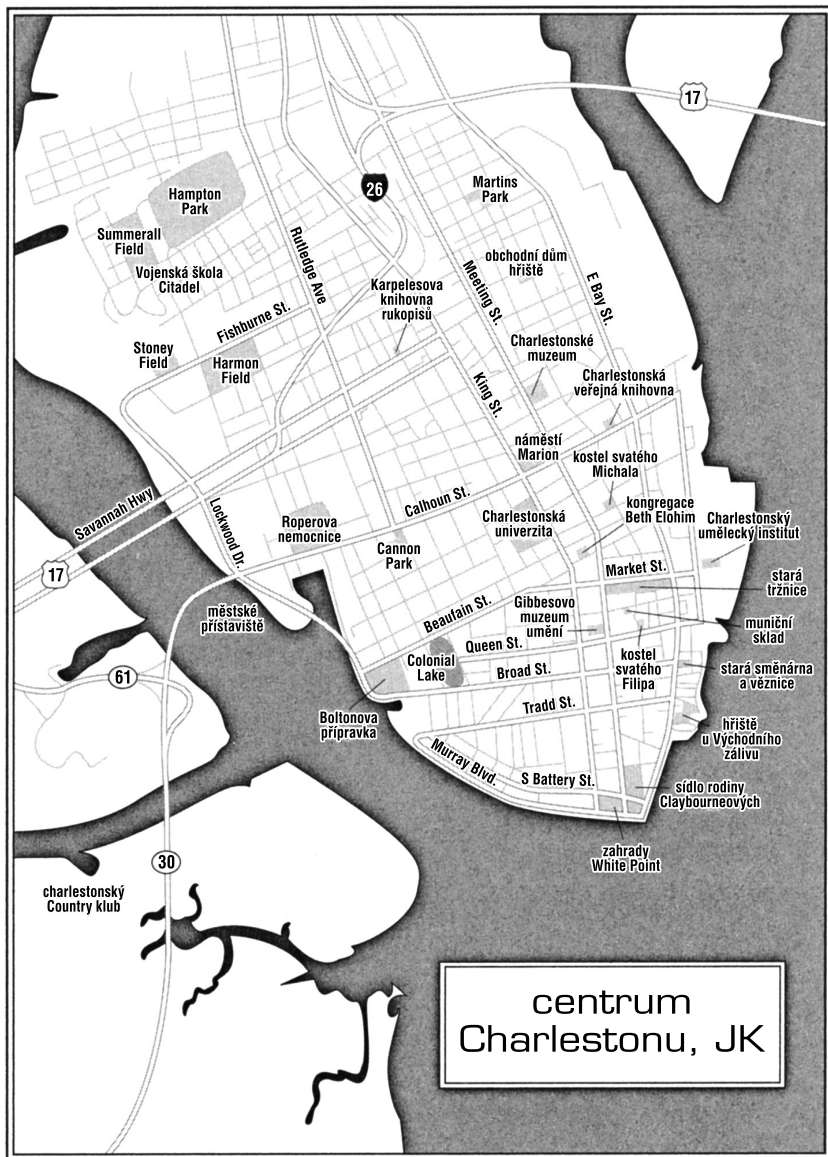
Kathy Reichs by tuto knihu ráda věnovala svému synovi:
Bez tebe by *Viráti* nikdy nevznikli, což by bylo obrovské neštěstí.
Čekají tě velké věci!

Charleston Jižní Karolína

ostrov Loggerhead

K RUKÁM: ŘEDITEL WALSH (DŮVĚRNÉ)
SPIS: PŘÍSNĚ TAJNÉ (STUPEŇ UTAJENÍ 5)
PŘÍPAD: #34687 (ALIAS VYŠETŘOVÁNÍ FÉNIX)
TYP SOUBORU: HLÁŠENÍ O SLEDOVÁNÍ (ODPOSLECH ROZHOVORU
BEZ VĚDOMÍ SLEDOVANÝCH OSOB, DLE PROTOKOLU O OMEZENÍ
ŠÍŘENÍ INFORMACÍ 12 C /* POSI 12 C-1.1/.)
DATUM: 8. DUBNA 2014
ZÁJMOVÉ OSOBY: BRENNANOVÁ VICTORIA G. (V. B.), CLAYBOURNE
CHANCE (CH. C.)
HLAVNÍ VYŠETŘUJÍCÍ AGENTI: J. SALTMAN, B. ROGERS
AGENTI POŘIZUJÍCÍ ZÁZNAM: J. SALTMAN, B. ROGERS
MÍSTO POŘÍZENÍ ZÁZNAMU: BEE STREET 74, CHARLESTON, JIŽNÍ
KAROLÍNA, ÚSTŘEDÍ SPOLEČNOSTI CANDELA PHARMACEUTICALS, INC.
POZNÁMKY: AGENTI SE DOMNÍVAJÍ, ŽE VYŠETŘOVÁNÍ FÉNIX BY
MĚLO BÝT POVÝŠENO NA AKTIVNÍ MISI, A POŽADUJÍ PŘIDĚLENÍ
OPERAČNÍCH ZDROJŮ A TERÉNNÍCH PRACOVNÍKŮ.
ČAS: 10.34

V. B.: Kdy ses naučil spouštět záblesky, Chanci?

CH. C.: Během několika posledních dní. I když „naučil“ je dost nadnesené slovo. Skoro nemám ponětí, jak to funguje. Ty schopnosti naskočí samy bez varování a za pár vteřin zase zmizí.

V. B.: Stejně je to... neuvěřitelné. Mně trvalo týdny, než jsem byla schopná je aspoň takhle ovládat. (PAUZA) Jak se to stalo? Jak to, že je z tebe virát?

CH. C.: Nedával jsem si bacha. Nedodržel jsem v laboratoři potřebná bezpečnostní opatření. Minulý týden mi bylo příšerně zle. Skoro jsem nemohl fungovat. Začaly se mi dít podivné věci, měl jsem děsivé vedlejší příznaky, které si na lékařských webech nevyhledáš. To už jsem si o příčině nedělal žádné iluze.

V. B.: Ten zvláštní pocit, co mívám poslední dobou, když jsi někde poblíž – taková divná kinetická síla, jako by se moje mysl propojovala

s věcmi okolo. Teď už jsem si jistá, že to bylo kvůli tobě. Jak je to možné?

CH. C.: Mě se neptej. Já jsem příslušníkem tohohle živočišného druhu jenom chvilku, víš? (PAUZA) Možná za to můžou všechny ty věci, co tě odlišují od normálních lidí. Tedy nás... Třeba tvoje podvědomí pozná přítomnost dalšího viráta.

V. B.: Možné to je. Tenhle pocit mám už několik měsíců, sám od sebe přichází a odchází; vlastně to začalo po hurikánu. Předminulý týden jsem si ho všimla snad šestkrát.

CH. C.: Hm, to sedí. (PAUZA)

V. B.: Ano?

CH. C.: Ty víš, že jsem tě sledoval. (PAUZA). Ale asi nevíš, jak dlouho.

V. B.: Cože? Celé měsíce? (PAUZA) Měsíce! To myslíš vážně? Chceš tím říct, že po bouři ses vypravil do Charlotte?

CH. C.: Někam jsem odjet musel.

V. B.: A co ostrov Morris?

CH. C.: Párkrát jsem tam byl... neohlášeně.

V. B.: I v našem... v našem soukromém úkrytu?

CH. C.: To myslíš ten bunkr v kopci? (SMÍCH). Pěkný místečko. Líbí se mi výzdoba. Jak jste tam všechny ty věci dostali?

V. B.: Ježíšikriste. (PAUZA) Jak jsi ho našel? Díky mně?

CH. C.: Nebudu tvrdit, že tomu rozumím, ale když se opravdu hodně soustředím, dokážu občas poznat, kde jsi. Cítím tvou přítomnost, možná stejně jako ty vždycky objevíš mě. Neumím to vysvětlit.

V. B.: Já... to je...

CH. C.: A jsem si vcelku jistý, že nakažený jsem už dlouho. Několik měsíců, možná od chvíle, kdy jsem rozjel experiment Brimstone. Tou dobou jsi začala cítit mou přítomnost, časově to odpovídá.

V. B.: Jak je to možné? Jak jsi mohl mít supervirus v sobě tak dlouho... beze změn?

CH. C.: Jenom hádám. Kmen parvoviru, který jsem použil pro Brimstone, byl trochu jiný než ten, co nakazil vás. Lépe řečeno, věřili jsme tomu, ačkoli jsme neměli vůbec ponětí, co děláme. Myslím, že náš patogen má delší inkubační dobu, což by vysvětlovalo průběh méj infekce.

V. B.: Tvoje oči září rudě, Chanci, ne zlatě. Jak to?

CH. C.: (PAUZA) Nevím. Kéž bych to věděl. Jsem rád, že už od rána do večera nezvracím.

V. B.: Jak se teď cítíš?

CH. C.: Skvěle. Včera ustala horečka. Zimnice a pocení jsou taky pryč. Můžu stát a netočí se mi hlava. Ale nemám tušení, co se stalo s mým tělem.

V. B.: Včera? (PAUZA) To je zajímavé.

CH. C.: Proč?

V. B.: Protože už týden máme problémy se záblesky. Jsou nevyzpytatelné, nestabilní. Mě záblesk dokonce párkrát vyřídil. Necháпали jsme proč, ale zdá se, že k tomu došlo v době, kdy jsi měl největší potíže.

CH. C.: Myslíš, že moje *nemoc* s tím měla něco společného?

V. B.: Já nevím. Ale schopnosti se nám stabilizovaly, jakmile se ti udělalo dobře.

CH. C.: To může být náhoda.

V. B.: Možná. (PAUZA) Anebo tvoje... transformace narušovala prostor společného vědomí virátů. Nevíme, jak to funguje. Možná že tvoje evoluce vytvořila puklinu v telepatickém rámci naší smečky. Dává to největší smysl.

CH. C.: *Naší* smečky? To znamená, že jsem jeden z vás?

V. B.: Já... nevím. To nezáleží jenom na mně. A možná že v tomhle ohledu si ani nemůžeme vybírat.

CH. C.: Já doufám, že si vybrat můžeme, Tory. A doufám, že mě tví kamarádi přijmou.

V. B.: Pokusím se je přesvědčit. Víc ti slíbit nemůžu.

CH. C.: Dobře. Protože já... já... (DLOUHÁ PAUZA) (TLUMENÝ ZVUK)

V. B.: Chanci?

CH. C.: Neřekl jsem ti všechno. (PAUZA)

V. B.: Proboha! (PAUZA) Ta noc na pláži!

CH. C.: Čekal jsem, kdy si vzpomeneš.

V. B.: Při tom útoku na Morrisu jsem viděla tři páry rudých očí.

CH. C.: Ano. Obávám se, že ano.

(KONEC PŘEPISU)

PROLOG

(o pět týdnů později)

Trojice shlížela dolů z vrcholku kostelní věže.

Seděli bez hnutí a pozorovali elegantní černý mrakodrap na druhé straně ulice. Oslnivá bílá písmena pod střechou ho označovala jako celosvětové ústředí firmy Candela Pharmaceuticals.

Ti čtyři tam vešli před hodinou. Slunce mezitím zapadlo, ale oni byli stále uvnitř.

Ozvalo se hluboké zavrčení, odnesl je vítr.

Nejvyšší upřel krvavě rudé oči na své spoléčníky.

Kývnutím hlavy je vyzval, aby ho následovali.

Byli připraveni. Rozhodnutí. Ale dnes se to ještě nestane.

Všichni tři přelezli úzkou římsu, aniž by věnovali pozornost hrůzostrašné propasti po obou stranách, a ladně přeskočili na spodní střechu. Pohybovali se jako duchové, snesli se do koruny vrby na dvoře a dopadli na zem na malém hřbitůvku.

Nejmenší tiše sykl.

Nejvyšší souhlasně zavrčel.

Brzy.

Ti čtyři žijí na izolovaném ostrově.

Trojice tam už jednou vystopovala jejich alfa samici.

A s ní i toho podvraťáka.

Protivníci.

Ozvalo se druhé, hlasitější zavrčení.

Brzy.

Postavy s nadpřirozenou lehkostí splynuly se stíny náhrobních kamenů.

Po charletonských ulicích se jako ozvěna neslo trojí děsivé zvolání.

Brzy.

PRVNÍ ČÁST

VÝZVA

PRVNÍ KAPITOLA

Protihráčka vyrazila plnou rychlostí, aby mě srazila k zemi.
Dneska ti to nevyjde.

Postrčila jsem míč doleva a obratně uskočila před nemotorně nastavenou nohou. Necelých dvacet metrů před sebou jsem spatřila Ellu, jak vyráží do rohu. Hřiště se otevřelo jako kniha a já kupodivu věděla, co dělat.

Přihrála jsem balon Elle a rozběhla se do volného prostoru uprostřed trávníku. Jako obránce se dopředu moc často nedostanu, ale už mě nebavilo hrát na jistotu. Zápas byl pořád nula a nula a míč do sítě sám nedoletí.

Navíc na mě ta blondatá potvora s culíkem, co se mi právě neúspěšně pokusila nakopnout kotník, nemilosrdně útočí od samého začátku. Čtyři tvrdé fauly mi stačily. Nejvyšší čas jí ukázat, zač je toho loket.

Ella zachytila přihrávku, roztančila se mezi dvěma bezmocnými soupeřkami a pak si všimla, že běžím dopředu. Stáhla si míč, přilákala obranu ještě blíž a pak odkopla až od zadní čáry hřiště na Jamesově ostrově.

Balon letěl ke mně a já na okamžik propadla panice.

Těď se nesmíš ztrapnit, Brennanová!

Naštěstí se tak nestalo. Přihrávku jsem zachytila hrudníkem, a když jsem se rozhlédla, zjistila jsem, že mě vůbec nikdo nehlídá. Od brankářky druhého týmu mě dělilo pětadvacet metrů volného trávníku.

„Jdi dopředu!“ zakřičela Ella.

Do háje, do háje, do háje, pomyslela jsem si, ale s balonem u nohy jsem se hnala vpřed.

Tvrdit, že mi při kopané chybí sebevědomí, je hodně velký eufemismus. Hraju sotva pár měsíců a sólovou gólovou šanci v nejdůležitějším zápase sezony jsem vážně neplánovala.

Prosím, bože. Nesmím zakopnout a spadnout.

Blížila jsem se k velkému vápnu, když se přede mnou objevila jedna z obránkyň. Prostrčila jsem míč mezi jejíma roztaženými nohama a oběhla ji. Klopýtla a nemohla uvěřit, že mi ten manévr vyšel. Brankářka vyrazila a tvářila se naprosto zoufale.

Pal! Dej gól! Vyhraj!

Než jsem stihla šanci využít, ze zadu mi někdo nemilosrdně podrazil

nohy. Padala jsem dopředu a se zaúpěním jsem sebou praštila na trávnik. Do beder se mi zaryl špunt z kopačky, další hráčka o mě zakopla a svalila se přese mě.

Rychle jsem otočila hlavu. Pišťalka zahvízdala.

Zaslechla jsem Ellin křik. A strkanici.

Zvedla jsem hlavu.

Copatá blondýna se rozkročila nad míčem. Stály s Ellou těsně u sebe a určitě neprobíraly oblíbené chlapecké kapely. Ta mrcha měla tolik drzosti, že začala protestovat, když jí sudí ukázal žlutou kartu. Bohužel Ella si taky jednu vysloužila.

Nejistě jsem se vyškřábala na nohy a smetla špínu z dresu Boltonovy přípravy. Rozhodčí se postavil mezi Ellu a Copatou a gestem nařídil volný kop pro náš tým.

„Jsi v pohodě?“ Ella zírala na mou soupeřku, tvář rudou zlostí.

„Naprosto.“ Lapala jsem po dechu. „Je to milá holka.“

Ella se zasmála, ale moc vesele se netvářila. „Ta potvora ví, že jsi rychlejší, takže jde po balonu a snaží se tě zastrašit. Nesmíš se nechat.“

Rozhodčí postavil míč pět metrů od hranice pokutového území a odběhl stranou. Podíval se na hodinky. Do konce zápasu zbývala chvilíčka.

Obránkyně z Jamesova ostrova vytvořily zeď a já se začala stahovat na svůj zadní post.

Ella mě chytla za paži. „Chceš si vystřelit? Každopádně sis to zasloužila.“

Velkorysé, jenomže Ella je mnohem lepší než já. Stejně jako všechny ostatní hráčky v poli.

Nemluvě už o tom, že představa, že zahraju volný kop, který může rozhodnout zápas, mi připadala absolutně děsivá.

Ella se zamračila. „Tak se aspoň postav támhle a dávej bacha, kdyby se to odrazilo.“

Než jsem stihla zareagovat, Ella si přiložila ruce k ústům a zakřičela: „Maddy!“

Madison Dunkleová se otočila. Ella ukázala na mě, pak na Madison a palcem za sebe. Madison bez váhání přikývla a rozběhla se pokrýt mé místo v obraně.

„Stoupni si místo ní na střed.“ Ellin černý cop se oťel o zem, když poklekla, aby si připravila míč na trávniku. Obě jsme věděly, že skórovat z takové dálky by se rovnalo zázraku. „Jestli se to odrazí k tobě, tak prostě miř na bránu.“

„To zvládnou.“

Myslím.

Zamíchala jsem se mezi hráčky hledající to nejlepší postavení a ucítila v bedrech něčí loket. Přesně v místě, kam se mi před chvílí zaryl špunt z kopačky.

Otočila jsem se a předem jsem věděla, koho uvidím. Začala jsem dostávat vztek.

„Dávej si bacha, zrzavá princezno.“ Oči copaté blondýny se škodolibě leskly. „Už žádný tanečky. Tady je to tvrdý.“

Zlost ve mně narůstala. „Díky, budu v pohodě.“

S neskrývanou nenávistí do mě narazila ramenem a vytlačila mě z vápna. „I když ti záda nekryje maminka?“ Kývnutím hlavy ukázala na Ellu u míče. Všechny oči ulpívaly na mé kamarádce, která se chystala na volný kop.

Možná mi po devadesáti minutách prostě došla trpělivost.

Možná za to mohla zmínka o mámě.

KLAP.

Pocítila jsem příval adrenalinu.

Kůži mi spálilo tisíc pochodní a zchladil oceán ledového deště.

V očích se mi rozhořel zlatý oheň.

Záblesk.

Na veřejnosti. Venku.

Při pitomém fotbalovém zápasu.

Rychle jsem odvrátila pohled. Naštěstí se všichni dívali na Ellu.

To je šílené. ŠÍLENÉ!

Jenomže v tu chvíli jsem zdravý rozum ignorovala. Hodlala jsem to téhle potvoře všechno spočítat.

Se skloněnou hlavou jsem se snažila protlačit zpátky k bráně, když mi do mozku doputovala zpráva.

Už jsem si říkal, kdy na tu mrchu vypustíš vlka.

Zarazila jsem se a rychle se podívala k postranní čáře.

Na travnatém kopečku se tam povalovali Hiram, Shelton a Ben.

Hele! Neměl bys mít záblesk na veřejnosti!

Ty máš co mluvit! Hi si poklepal na sluneční brýle, které mu zakrývaly oči. On i Shelton na sobě pořád měli uniformu Boltonovy přípravky. Hi si ovšem svlékl sako, povolil kravatu a sundal boty i ponožky. *Kdo z nás si klidně pobíhá v davu cizích lidí?*

Tak jo, dobře. Bez dalšího přemýšlení jsem propojila celou smečku.

Ztratila jsem nervy, ale...

Pst! Poslouchej. Hi ukázal baculatým prstem. *Vzadu vůbec nikdo není.*

Podívala jsem se doleva a předstírala, že si cloním oči před sluncem.

Měl pravdu – obránkyně z Jamesova ostrova očekávaly přímý kop, takže se všechny nahrnuly doprostřed.

Křídlo nikdo nehlídal.

Nemáš zač. Hiova zpráva vyznívala hodně samolibě.

Ella stála nad míčem. Měla jsem jen pár vteřin.

Nenápadně jsem se posouvala podél řady obránek dopravu. Pak jsem zapažila a za jejich zády začala zběsile mávat na Ellu.

Můj signál zaregistrovala na poslední chvíli. Zmateně přivřela oči.

Trhla jsem hlavou dopravu. Prstem jsem opsala ve vzduchu kruh. Kývla jsem.

Ella přisvědčila a udělala dva kroky doleva.

Co to dělám? Tohle nezvládnu!

Blondýna si všimla Ellina manévru a podívala se za sebe. Všimla si mě a vytřeštila oči. Rozběhla se ke mně a spoluhráčky přitom srážela na zem.

Pozdě.

Ella se napráhla a trefila míč.

Já vyrazila v tentýž okamžik, obešla jsem obranu a dostala se za zeď.

Míč letěl vzduchem – ne k bráně, jak všichni očekávali, ale do rohu malého vápna, kde jsem stála já.

Brankářka se pokusila zareagovat a se zaklením se vrhla po čáře stranou. Blondýna zoufale couvala a sledovala míč na jasně modré obloze.

Vyskočila jsem vysoko, svaly pod zábleskem mě snadno vynesly. Zdálo se mi, že se černobílá koule zastavila ve vzduchu. Cítila jsem včerejší déšť ve větru, viděla stehy na koženém míči. Slyšela jsem, jak se všichni najednou nadechli.

Zvedla jsem hlavu. Brankářka i blondýna udělaly totéž.

Trefila jsem balon lehký jako peříčko a nasměrovala ho do sítě.

Gól.

První v mém životě.

Dopad už tak elegantní nebyl, protože ve vzduchu mě zasáhly dvě protihráčky. Tvrdě jsem přistála na zemi, narazila jsem si koleno a překotila se dozadu. Nohy mi vyletěly nad hlavu a pak jsem se zastavila. Vzpětí se na mě svalil houf spoluhráček.

Rozhodčí se podíval na hodinky a třikrát zapískal. Zápas skončil.

Paráda, Pelé!

Díky, Hirame.

KLOP.

Všichni jásali, Ella mi pomohla na nohy a plácla mě přes zadek. Pořádně.

„Au!“ Po zhasnutí záblesku jsem byla trochu roztřesená.

„Takhle neskáče žádná holka, co znám!“ Ella střelila ošklivým pohledem po Copaté, která nadávala spoluhráčkám. Když jsem zachytila pohled blondýny, mrkla jsem. Znechuceně zavrčela a odkráčela pryč.

„To bylo skvělý, Tory!“ Madison se na mě rozzářeně usmívala a odhazovala si přitom z tváře kaštanové vlasy. Rozpačitě jsme se objaly. Snažila jsem se neucuknout.

Všechno se změnilo – s Madison jsme už několik týdnů kamarádky, ale staré zvyky umírají pomalu.

„Díky, Maddy. A díky, žeš mě nechala jít dopředu.“

„Když kapitánka poručí, poslechnu.“ Madison stiskla Elle paži a pak odklusal k postranní čáře. Dívaly jsme se za ní, jak si se všemi potřásá rukou.

„Nechápu to.“ Pokrčila jsem rameny. „Neumím to vysvětlit, ale ona se *fakt* změnila.“

„Anebo jí o něco jde. Vůbec ale netuším, o co.“

„Možná už ji život s Velkou trojkou omrzel.“

Ella něco vyhýbavě zamručela a se skeptickým výrazem v očích si začala odepínat chrániče na holeních. „Ze zkušenosti vím, že tyhle holky se *nikdy* nemění.“

Neodpovídala jsem. Popravdě, měla jsem stejný pocit.

S Madison toho máme hodně za sebou. Pro mě i mé kamarády představuje jistou hrozbu.

Viděla totiž věci, které neměla.

Pak se mi dlouhé měsíce vyhýbala. Byla k smrti vyděšená. Intrikovala, jak se dalo. A teď to najednou nechala všechno být? Nepřipadalo mi to pravděpodobné.

Ella do mě strčila, čímž rozbourala celou moji myšlenkovou stavebnici. „Tvař se trochu radostně, Brennanová. Tvůj fanklub už to rozjel.“

Hi a Shelton stáli těsně vedle sebe, tleskali a provolávali mé jméno. Zamávala jsem jim, načež se Hi pokusil o hvězdu. Zastavil se s nohama nad hlavou a žuchnul na záda. Shelton se naklonil nad jeho obtloustlé tělo a začal odpočítávat. Ben ležel v trávě s překříženými nohama a jen kroutil hlavou.

Projela jsem si rukou zacuchané rezavé vlasy. „To je teda vypráskanej fanklub.“

„Lepší než nic.“

„O tom ty nic nevíš.“ Ella patřila k nejhezčím holkám v celé škole.

„To máš pravdu.“ Kamarádka se zlomyslně ušklíbla. Za měsíc, co

uplynul od toho zlého zážitku, už získala zpět jiskru, za což jsem byla nesmírně ráda. „Ale tví obdivovatelé budou muset být trpěliví. Touží po nás neohrožený trenér. Tváří se, jako by tě chtěl požádat o ruku.“

Podívala jsem se k lavičce. Trenér Lynch se culil a mával na nás, abychom doběhly k ostatním. Jeden pohled ke kopečku. Hi a Shelton polévali Bena vodou z lahví. Ben ječel.

Obrátila jsem oči v sloup. „Pítomci.“

Ella se do mě zavěsila. „Jdeme. Čeká tě zasloužená minuta slávy. Koneckonců, jsi hvězdou zápasu.“

Ve tváři se mi objevil úsměv. „Asi jo, vid’?“

To není špatný!

DRUHÁ KAPITOLA

„Záblesk! Na hřišti! Když na tebe koukaly tucty lidí!“
Shelton Devers se třásl, jako by mu po zádech lezli pavouci. Brýle v hranatých černých obroučkách mu skoro spadly z nosu. „To se ti vůbec nepodobá, Tor! Taková *lehkomyšlnost*! Taková *nezodpovědnost*! Díky bohu, že to nikdo neviděl.“

Vydržela jsem jeho pohled. Kráčeli jsme po chodníku. Azalky, svídy a vrby s dlouhými větvemi stínily Gadsden Street. Obě strany ulice lemovaly historické budovy. Teplé květnové slunce dodávalo charles-tonským zahradám ty nejkrásnější barvy i vůně.

Ne že by to Sheltona zajímalo.

Měl pravdu a věděli jsme to oba.

„Byla to blbost.“ Pod vyčítavým pohledem kamaráda jsem zvadla. „Nevím, co mě to popadlo.“

„Strašná blbost!“ Shelton si přehodil sako od školní uniformy přes kostnaté rameno. Teplota stoupla stejně jako vlhkost vzduchu a všem připomínala, že léto je za dveřmi. Sheltonova tmavá pokožka se leskla potem. Ztišil hlas a pokračoval: „Já vím, že naše schopnosti jsou teď prvotřídní, ale to neznamená, že začneme dělat hlouposti.“

„Podle mě to bylo úžasný.“

Ohlédla jsem se přes rameno. Černé oči Bena Bluea jiskřily, když mi věnoval jeden ze svých ne příliš častých úsměvů. „Vyskočila jsi jako klokan. Ty nuly z Jamesova ostrova byly úplně vedle.“

Usmála jsem se, ale rychle se zadívala jinam. Při Benových komplimentech moje bledá pihovatá pleť obvykle rudne jako supernova a připomíná odstín neposedných vlasů.

Mezi Benem a mnou vládnu rozpaky – od té noci na policejní stanici –, ale já se to pokouším nedávat najevo. Občas mě však i jeho prostá přítomnost přemůže. Jsem zmatená. Táhne mě to různými směry.

Ben je člen mojí smečky, vlastně pokrevní bratr.

Ale poslední dobou jsou chvíle, kdy na něho myslím úplně jinak.

Ted' ne, ty huso.

„Díky mně!“ Hiram Stolowitski se šoural vedle Bena, uniformu Boltonovy přípravky měl rozepnutou až na samou hranici dobrého vkusu. Hi má načervenalou tvář, pronikavé kaštanové oči, vlnité hnědé vlasy

a nabroušený sarkastický jazyk. Je to věčný komediant s postavou těsně na hranici mezi „baculatostí“ a „tloušťkou“. Natáhl ruku a poplácal mě po zádech. „Měl bych dostat bod za asistenci. Anebo aspoň veřejnou pochvalu od trenéra. Jenomže holky by se nedovedly soustředit, kdyby mě viděly v trenýrkách.“

Ben plácl Hie po hlavě, aniž by zpomalil krok. „Blbečku.“
„Žárlíš.“

Všichni čtyři jsme kráčeli na sever poloostrova. Mířili jsme do charlestonecké čtvrti na východním okraji, kde je na jednom místě spousta lékařských zařízení. Chodíváme tam teď třikrát týdně po škole.

Měli jsme domluvenou schůzku, ale nemohli jsme o ní nikomu říct.

„Ani vy byste neměli mít záblesky,“ vrčel Shelton, který se nechtěl vzdát tématu. „Začíná to být na můj vkus moc volný. Bezstarostný. Jsme genetický zrůdy, na to nezapomínejte. Se psem promíchaný mutanti, co jsou o krok dál než lidstvo a snaží se být nenápadný.“

„Máš pravdu.“ Zvedla jsem obě dlaně na důkaz, že se vzdávám. „Nepřijatelné riziko. Už se to nestane.“

Ale upřímně, necítila jsem se tak provinile, jak bych asi měla.

Záblesky jsou teď tak snadné. Bez nejmenších problémů.

V několika posledních týdnech mi připadá, jako bychom měli všechny superschopnosti vrozené. Dokážu jediným mrknutím oka zostřit smysly. Spojit se s ostatními viráty při záblesku – to, oč jsem tak dlouho a tvrdě usilovala – je stejně snadné jako zavřít oči. Telepatie funguje bez nejmenších potíží. Jako kdyby se přehnala bouře a zanechala za sebou modrou oblohu a klidnou hladinu.

Zmizel i divný pocit propojenosti, který jsem dřív cítila.

Nikdo z nás nevěděl, jak se to stalo.

Znamená to, že virátí transformace je dokončená? Naše hybridní DNA konečně přestala vířit?

Anebo je to jen předehra další fáze? Příjemný jarní oddech, než se vrátí pomstychtivý vlk? Konečná stanice naší evoluční horské dráhy?

Nevěděla jsem. Ale měla jsem v úmyslu to zjistit.

Možná se totiž objevil někdo, kdo nám může poskytnout konkrétní odpovědi.

Na Calhoun Street jsme zatočili doleva a pak doprava na Courtenay Drive. Po třech blocích jsme se dostali k cíli na Bee Street – lesklé budově ústředí Candela Pharmaceuticals.

„Doufám, že nás zase nenechá čekat.“ Ben se jako obvykle mračil. Uniformy se zbavil – z Boltonovy přípravy ho vyhodili, takže teď cho-

dil na střední školu Wando v Mount Pleasant. Na sobě měl jako obvykle černé tričko a džíny. Zachmuřený svalnatý kluk s měděnou pletí a černými vlasy po ramena. Skoro všechno na Benovi bylo temné.

Kromě jeho srdce, samozřejmě.

Zkusila jsem diplomacii. „Chance je pod velkým tlakem. Jsme teď na stejné lodi a provádět tajné lékařské experimenty není nijak snadné.“

Ben si odfrkl: „Jak to, že ne? Vždyť mu ta firma patří.“

„Už to jednou udělal,“ přisadil si Hi.

„Je jenom akcionář.“ Shelton se zadíval na černý monolit s okny, který se tyčil před námi. „Chance Claybourne možná vlastní největší podíl a díky tomu hraje v tatínkově podniku dost velkou úlohu, ale celé to řídí správní rada. Máme štěstí, že má na starosti zvláštní projekty, jinak by nám asi pomáhat nemohl.“

„Štěstí?“ Ben překřížil ruce na hrudi a vůbec se nechystal přejít ulici. „Jedinej důvod, proč jsme se s tím pitomcem zasekli, je ten jeho zvláštní projekt. A zvláštní projekt jeho otce. Kvůli němu jsme se nakazili!“

„To není Chanceova vina.“ Ani jsem nevěděla, proč ho hájím.

„Bez Claybournea nemáme přístup k lékařský laborce.“ Hi pokrčil rameny, aby dal najevo, že celá debata je bezpředmětná. „Ty jeho fajnový mašinky potřebujeme, abysme zjistili, co s náma je.“

„Nic s náma není,“ odsekl Ben. „A testy jsme mohli udělat v LIRI. Claybournea na nic nepotřebujeme.“

„V LIRI?“ Věnovala jsem Benovi jeden zoufalý pohled. „V království mého otce? Ani náhodou. K potřebnému vybavení bychom se nedostali ani na deset metrů. Ať se ti to líbí nebo ne, Candela je jediný způsob, jak se něčeho dopátrat. A ty to víš.“

Ben zavrtěl hlavou, ale neodpovídal, jen našťavaně zaťal zuby.

Ben nenáviděl představu, že Chance potřebujeme. Že vůbec někoho potřebujeme, ale Chance mu ležel v žaludku ze všech nejvíc.

Jenomže tenhle argument mě už unavoval.

„Nemůžeme tady jen tak stát.“ Hi vkročil na přechod. „Zapomněli jste, že máme bejt nenápadný?“

Budova Candely se tyčila do výše třiceti poschodí, do mramorové haly střežené bezpečnostní službou se vcházelo nablýskanými prosklenými dveřmi. Pro naše účely to nebylo dobré. Moc lidí. Jakmile jsme přešli ulici, rozhlédli jsme se na obě strany a vklouzli do úzké služební uličky táhnoucí se podél domu. Asi v polovině byly neoznačené ocelové dveře.

Hi se přikrčil, udělal otočku kolem dokola, zaclonil si oči a pobrukoval melodii z filmu *Mission Impossible*. „Vzduch je... čistěj!“

„Pst.“ Vzala jsem kartu, protáhla ji přípevněnou bezpečnostní čtečkou a nafukala deset čísel. Tiše to píplo. Dveře se otevřely. Pospíchali jsme prázdnou chodbou ke služebnímu výtahu a vyjeli do šestadvacátého patra.

Dveře se otevřely a za nimi už čekal Chance.

Vysoký, štíhlý, s výraznou bradou a tmavýma pronikavýma očima. Chance Claybourne vypadal téměř dokonale. Žaludek se mi sevřel, když jsem ho uviděla; ostatně jako vždycky.

Chance se beze slova otočil a vykročil chodbou. Pohyboval se ladně jako velká kočka v džungli. Nemohla jsem si pomoci, celou cestu jsem z něj nespustila oči.

Benovi vedle mě ztuhla ramena. Skoro jsem slyšela, jak skřípe zuby.

Vzdychla jsem si. Dojde dneska na pěsti?

Chance měl rohovou kancelář a přístupová chodba byla po většinu dne prázdná. Právě z tohoto důvodu si vybral šestadvacáté patro.

Chance nás pozval dovnitř, zamkl dveře a stáhl žaluzie na dveřích. Rozsadili jsme se na pohovku a křesla kolem skleněného konferenčního stolu a s různou mírou netrpělivosti čekali. Naše společné schůzky pokaždé řídí Chance.

„Tak jo.“ Chance spojil ruce před tělem a ani se neobtěžoval usednout. „Novinky?“

„Není co hlásit, kapitáne.“ Hi teatrálně zasalutoval. „Nepřítel mlčí.“

Chance smutně zavrtěl hlavou. „Nepřítel už prorazil bránu, Hirame. Je v našich buňkách a ničí. Momentálně jen jakž takž mírníme škody.“

„Mluv za sebe.“ Ben se opřel a položil nohy na stolek. „Ty možná jseš poškozenej. Virátem jsi chvíličku. Osamělý novorozený štěně s hloupýma rudýma očima.“

Ben líně ukázal na nás. „Moje smečka je v pořádku.“

Chanceovo uhlově černé obočí vyjelo nahoru v předstíraném úžasu. „A jsi si jistý, Benjamin? Vážně bych rád viděl tvůj výzkum. Lékařské testy, na nichž zakládáš svůj názor.“

„Svůj blbý testy si můžeš strčit někam.“ Ben se ledově usmál a oči se mu rozzářily zlatým plamenem. „*Tohle* je jedinej důkaz, co potřebuju.“

„Tak dost, Bene!“ Vztekla jsem se bouchla do kolene. „Přestaň se chovat jako malej.“

Benovi zrudl celý krk. Na okamžik se na mě podíval, pak trhl hlavou a upřel oči na okno. V odrazu jeho tváře bylo vidět, že mu žlutý oheň ze zorníček zmizel. „No jo.“

„Potřebujeme vědět, co se nám děje v těle,“ prohlásil směrem k Beno-

vým zádům Shelton – mírně, ale neústupně. „Abychom pochopili, co přijde dál.“

„Pár testů nezaškodí,“ přidal se Hi rozvalený na pohovce s rukama za hlavou. „Jestli nám Chance chce udělat prvořádní supertajný rozbor, tak bysme mu neměli bránit. Nemlať darovanýho koně do tlamy, vždyť to znáš.“

Ben nereagoval. Dál zíral z okna.

Chanceovi to bylo očividně jedno. „Tak jdeme na to. Povedlo se mi podstrčit vzorky naší krve do laboratoře sekvenující DNA. Označil jsem je jako naléhavé pro zvláštní projekt, který podléhá nejprísnějšímu utajení v rámci výzkumu a vývoje v Candeled, takže výsledky uvidím jen já. Měly by být hotové během tohoto týdne.“

„Takže nic nového,“ zamumlal Ben. „Báječný.“

„Jaké krevní testy jsi objednal?“ zeptala jsem se Chance, protože na další kolo hašteření jsem neměla náladu.

„Všechny.“ Chance si štíhlými prsty prohrábl tmavé vlasy. „Nechtěl jsem ukázat, co mě v sekvenování DNA nejvíc zajímá.“

Přikývla jsem. „Ostatní výsledky třeba nebudou na škodu. Krevní rozbor. Protilátky. Množství červených a bílých krvinek. Jen škoda, že nás nenapadlo přivodit si před odběry záblesk.“ Tohle opomenutí jsem si stále vyčítala.

„Příště,“ sliboval Chance. „Nejdřív potřebujeme základní výsledky.“

„Všechno je to v DNA.“ Hi spojil ruce. „Tam se vlk schovává. Tam došlo ke změnám.“

Shelton, Chance i já jsme přikývli jako jeden muž. Věděli jsme, že supervirus nám porouchal genetickou výbavu – to nám prozradil Karsten, než zemřel. Ale nic konkrétního jsme se zatím nedozvěděli. A já už ani nepočítala s tím, že se těchto informací někdy dopátráme.

A pak nám najednou Chance Claybourne otevřel dveře.

Za několik dní se dozvíme pravdu. Poprvé budeme mít jasnou představu, co nám virus způsobil. A možná odhadneme, co se z nás stane.

A třeba najdeme způsob, jak to zastavit.

Rychle jsem vstala. Přešla přes kancelář. Zkoumala poslední myšlenku.

Tohle opravdu chci? Kvůli tomu to dělám?

Znepokojivá možnost odvedla mou pozornost, takže mi chvilku trvalo, než jsem si všimla, co leží Chanceovi na stole. Když jsem to spatřila, naskočila mi na pažích husí kůže a chloupky na krku se mi zježily.

„Co to je?“ chtěla jsem vědět.

„O tom si musíme dneska promluvit.“ Chance si protřel oči oběma rukama a teprve pak pokračoval unaveným hlasem: „Zdá se, že naši noví přátelé včera v noci poctili svou návštěvou dům Claybourneů. Nechali mi tam dárek.“

Polkla jsem, v ústech mi vyschlo.

Ne.

Ne, ne, ne, ne, ne...

TŘETÍ KAPITOLA

Vypadaly jako fotografie z místa činu.

Tři snímky ve vysokém rozlišení, formát dvacet krát dvacet pět, rozložené na jinak prázdném psacím stole. Na všech byl stejný předmět, jen z jiného úhlu. Zamračená mramorová socha na stupínku.

Okamžitě jsem to místo poznala. „To je v tvém domě.“

„Velká hala,“ potvrdil Chance a došel za mnou ke stolu. „Tlukoucí srdce Claybourneova sídla. Pamatuješ na strýčka Milтона, že jo?“

Místnost na fotce připomínala italskou renesanci. Stěny pokryté malbami, zdobnými freskami a dokonale tvarovanými sádrovými lištami. Vzdušnou dvoranu obíhalo točité schodiště, nad nímž se ve výšce dvaceti metrů rozpínala skleněná kupole.

Hale uprostřed vévodila téměř třímetrová socha Milтона Ignatia Claybournea, architekta domu. Mračil se z podstavce, byl oblečený do války, v ruce svíral starodávnou mušketu a obličej měl ovázaný fáčem.

Obrázky ve mně vyvolaly záplavu emocí. Tu sochu jsem poprvé uviděla, když jsem se vloupala ke Claybourneovým. Slídila jsem tam kvůli Chanceovu otci. Tehdy jsem se dozvěděla, že se mnou Chance hraje nechutnou hru. Tahle vzpomínka mě pořád pálila.

Jenomže to bylo dávno, Chance byl ještě na druhé straně barikády. Teď je virát jako já.

Co teď vlastně je? Co jsme?

Všechno se tak rychle mění.

Mou pozornost na obrázcích však neupoutala známá postava.

„Jak vidíte, nabarvili mi předka načerveno.“ Chance se zamračil a palcem se poškrábal na nose. „Až na oči, ty nataplati černým krémem na boty.“ Natáhl se pod stůl a vyndal papírovou tašku. „A pokud vám to nepřipadá dost rozkošné, tohle měl strýček Milton pověšené kolem krku.“

Vytáhl z tašky otrhaný kartonový čtverec, k němuž byly na obou koncích připevněné svázané tkaničky do bot. Byl na něm obrázek tří černých vlčích hlav s rudýma očima na bílém poli a pod nimi jediné slovo.

Jasně, stručně, k věci.

ZRÁDCE

„To jsou oni.“ Skoro jsem nemohla dýchat. „Viráti.“

Chance položil nápis k fotografiím. „Nevíme jistě, jestli jich je víc nebo jen jeden.“

„Ty to možná nevíš.“ Objala jsem si pažemi trup, protože mi najednou byla zima. „Ale já vím, co jsem tehdy v noci viděla na pláži. V dunách byly tři páry rudých očí, nejen ty tvoje.“

Ben se podíval na Chance. „A o tom taky nic nevíš, co?“

„Už jsem to říkal desetkrát,“ bránil se Chance. „tu noc jsem na Morrisu byl, ale útok jsem nezahlídnul. Pak se mi z ničeho nic spustil záblesk, skoro jsem ho nedokázal ovládnout. Tory jsem viděl, až když byla sama s vlčákem. Dívala se přímo na mě, tak jsem zdrhnul.“

„Byl jsi tam celou noc,“ vrčel Ben. „Sledoval jsi Tory jako psychopat.“

Chance sarkasticky opáčil: „Ten den ráno jsem zjistil, že vládnu zmuťovanými superschopnostmi. Promiň, prostě mě napadlo, že mám právo ptát se proč.“ Pak se provinile podíval na mě. „Ale tu noc jsem si ničeho jiného nevšiml a nikdo tam se mnou nebyl. Jestli jsi v dunách zahlédl další oči, tak ti parchanti museli sledovat *mě*. A dávali si pozor, aby se mi neukázali.“

„Tvůj kámoš Speckman?“ rýpl si Ben. „Komplíc ze křoví?“

„Není to můj kámoš!“ vyštěkl Chance. „A už jsem ti to říkal, já nevím.“

Zvedla jsem ruce. „Tak dost!“

Chance nám už všechno vysvětlil a já jeho verzi věřila. Více méně.

Ben to ale nejspíš nikdy nezkousne.

„Viděla jsem tři páry rudých očí,“ řekla jsem neústupně. „Jedny byly tvoje, což znamená, že v dunách se pohybovali dva další viráti.“

Hi ukázal na primitivní symboly namalované na lepence. „Tady jsou namalovaný *tři* hlavy. Připadá mi to dost konkrétní. Odhadoval bych to na trojici zlejš hochů.“

Chance reflexivně zavrtěl hlavou, ale neříkal nic.

Chlad z paží se mi rozšířil do celého těla.

Kolik virátů kromě Chance chodí po světě? Jak se nakazili virem?

Víme jen o jednom.

Shelton klepl prstem na první fotku. „Stalo se to u tebe doma. Ty na noc nezamykáš dveře?“

„Zamykám a zapnul jsem i alarm.“ Chance zoufale vydechl. „Mám bezpečnostní systém vojenské kvality se senzory pohybu, s kamerami, dokonce i laserovým čidlem. V pohodě by ochránil banku, do háje. A stejně...“

„Co podle tebe znamená ten vzkaz?“ Hi poklepal na slovo napsané na lepence.

Chance se uchechtl: „To znamená, Hirame, že ten, kdo to udělal, si myslí, že jsem zrádce.“

„Vítej do klubu,“ ucedil Ben.

„My *víme*, kdo to udělal,“ skočila jsem jim do řeči, protože jsem neměla náladu na další samčí souboj. „Bezesporu to byl Will Speckman. Kdo jiný než laboratorní technik, který s tebou pracoval?“

Chance nešťastně přisvědčil. „Jedině v jeho případě to dává smysl. Ale už je to několik měsíců, co jsme se kvůli vlastní nedbalosti nakazili. Proč by najednou vymýšlel tak složité... nebo co to vlastně je...“

„Několik měsíců, co se Speckman nakazil,“ zatlačil znovu Ben, který se očividně odmítal vzdát. „A my se to poprvé doslechli před pár týdny.“

„Předtím jsem to nevěděl,“ odpálil ho Chance. „Nejsem telepat.“

Shelton se tahal za ušní lalůček, což dělá vždycky, když je nervózní. „Hele, tohle není milostný dopis, ale varování. Možná dokonce výzva. Proč by se ten chlapík – a třeba ještě někdo další – vloupal k tobě do paláce a zničil pitomou sochu? Jak moc byl naštvanej, když jsi ho vyhodil?“

Chance se zatvářil kysele. „Hodně.“

„Nejsem psycholog,“ prohlásil Hi a překřížil paže, „ale tohle podle mě udělal někdo, kdo je hodně nasranej a nemá to v hlavě úplně v pořádku. Což je blbá kombinace, tím spíš, když se ti dokáže vecpat do baráku jako duch.“

„Nejde jen o Speckmana,“ zopakovala jsem. „Jsou ještě minimálně dva další.“

„Dobře, ale já dokážu identifikovat jen jednoho,“ opáčil podrážděně Chance. „Will Speckman pro mě pracoval v Candeale. Znal jsem ho z Boltonu. Když jsem zahájil projekt Brimstone, snažil jsem se ho udržet v tajnosti a chtěl jsem spolupracovat jen s lidmi zvenčí. Speckman tehdy studoval na Charlestonecké univerzitě. Připadal mi perfektní, a tak jsem ho najal na částečný úvazek. Kromě mě to byl jediný člověk, který přišel do přímého kontaktu s novým supervirem. Nikdo jiný se ho nedotkl. Nikdo.“

„To znamená, že Speckman musel infikovat někoho dalšího.“ Zachytila jsem Chanceův pohled. „A patrně víc než jednoho. Co když ten bacil nějakým nedopatřením chytilo hodně lidí? Klidně ho můžeš roznášet i ty.“

Chance rezolutně zavrtěl hlavou, ale v očích se mu zračily pochybnosti. „To není možné.“

Nenechala jsem ho jen tak vyklouznout. „Existují minimálně *dva* další rudoocí viráti, jako jsi ty. Já je *viděla*. *Coop* je viděl. Stalo se to, Chanci. Musíš se s tím smířit.“

„Kdyby Will... my... kdybychom byli *nakažliví*,“ Chance to slovo téměř nedokázal vyslovit, „už by se to projevilo. Lidem by se dělalo zle. Stávali by se z nich viráti. Každý den sleduju příjmy v nemocnici a o nikom s mými symptomy není nikde ani zmínka. Náš experimentální kmen parvoviru byl vytvořený tak, že se přenáší pouze krví.“

„Myslím, že na to, co jste ‚vytvořili‘, hoši, můžeme klidně zapomenout,“ kontroval Hi. „Očividně to totiž nepostupuje podle plánu.“

Chance ho zpražil pohledem. Pak se ale stáhl a zamračeně se svalil do křesla. „Zkoušeli jsme jiný postup než Karsten. Při experimentu jsme použili parvovirus B19, tedy lidskou formu, ale psi kmen jsme lehce pozměnili. Mysleli jsme si, že novější hybrid bude stabilnější a přijatelnější pro imunitní systém hostitele. Jasně, nevěděli jsme, co Karstenův výtvar ve skutečnosti dělá. Možnosti dvou různých uměle vytvořených virů, které jsou schopné oba najednou přeskočit na lidského hostitele... nad tím prostě zůstává rozum stát.“

Chance se zhluboka nadechl a pak se nám podíval každému do očí. „Zvorál jsem to. Přiznávám. Netušil jsem, s čím si zahrávám, a skočil jsem do toho moc brzy a neopatrně. Jenomže já věděl, že s vámi není něco v pořádku, lidi. Po tom všem, co jsem viděl – co jste dělali –, byl Karstenův experiment jediné východisko, které mě napadlo.“ Rty se mu stáhly do rozpačitého úsměvu. „Tak přece aspoň uznejte, že jsem si to pospojoval správně.“

Ben obrátil oči v sloup. „Idiote.“

Chance se začal zvedat, ale já ho mávnutím ruky zase posadila.

Obula jsem se do Bena. Mluvila jsem klidně a chladně. „Pokoušíme se tu vyřešit problém. Takže buď pomáhej, nebo odejdi.“

Ben zrudl. Zaťal zuby, ale nakonec přikývl.

„Dobře.“ Obrátila jsem se zpátky na Chance. „Musíme najít Speckmana.“

„Neflákal jsem se.“ Chance otevřel zásuvku a vytáhl desky s oslíma ušima. „William Thomas Speckman. Narozený v Goose Creek, chodil na Palmetto Scholars Academy, což je místní základní škola pro nadané děti. Jakmile přišel na Bolton, hned v prvéku vstoupil do našeho lakrosového týmu.“ Chance hodil desky na stůl. „Byl o rok výš než já, ale já věděl, že studuje molekulární biologii a má pověst počítačového mága. Když jsem se rozhodl prozkoumat Karstenovy sou-

bory, najal jsem ho jako hlavního laboratorního technika pro speciální projekt Brimstone.“

„Skvěle sis ho prověřil.“ Hi zvedl palec nahoru.

„Já Willa znal,“ opáčil tupě Chance. „Byl jsem v Candele nový, chtěl jsem, aby všechno klapalo, a rozhodl jsem se, že radši omezím počet zaměstnanců, kteří by mohli přijít na to, co mám za lubem. Najmout bývalého spoluhráče mi připadalo perfektní.“

Shelton si povzdechl. „Než se nakazil.“

Chance přisvědčil. „Muselo se to stát hned na začátku. U mě symptomy nastoupily mnohem později. Tehdy jsem měl podezření na virus, ale Will už pro mě nepracoval.“

„Chceš říct, že dostal padáka,“ opravil ho Ben.

„Ano.“ Chance se zavrtěl. „Ke konci začal být nespolehlivý. Přestal chodit do práce včas, objevoval se v neobvyklou hodinu, v laboratoři se choval divně a pokoušel se dostat do souborů, k nimž neměl přístup. Musel jsem ho propustit. Za pár týdnů jsem si uvědomil, že jsem nakažený, a pokusil jsem se s ním spojit. Odstěhoval se z koleje. Ani rodičům o sobě nedal vědět; ptal jsem se diskrétně, nechtěl jsem spustit poplach. Ale pokud vím, tak zmizel z města.“

„Jenomže teď je to jinak.“ Prohlížela jsem si zničenou sochu.

Zlověstné prázdné černé oči. A proč je jinak červená?

Co se stalo s Willem Speckmanem?

„To máš pravdu.“ Chance se zasmál, ale nebyla v tom špetka humoru.

„Jak se zdá, Will přišel na návštěvu, když jsem spal.“

Povytáhla jsem obočí. „Anebo ti druzí. Možná všichni.“

Chance mlčel. Ticho se protahovalo a já zvažovala další postup.

„Laboratorní testy budou hotové tenhle týden?“ zeptala jsem se nakonec.

Chance pokrčil rameny. „Musím být opatrný, ale počítám, že jo.“

„Co na tom záleží?“ Ben ukázal na fotky. „Očividně se nejdřív musíme vypořádat s touhle kravinou. Tady kvůli panu vědci.“

„Tak dost!“ Chance vyskočil na nohy. „Kdybyste mi pořád nelhali, nepletli mi hlavu... kdybych si kvůli vám nemyslel, že jsem *cvok*, k tomuhle by nikdy nedošlo!“ Hlas měl studený jako led. „Ty bys to nechal být, Blue? Vykašlal by ses na to?“

Ben odvrátil zrak. Pak neznatelně přisvědčil.

„Tak jo.“ Hi nahodil úsměv prodejce ojetých aut. „Teď se podíváme na to moderní umění. Nějaký nápady?“

Všechny oči zabloudily ke mně.

Jasně, zas to musím vyřešit já.

„Odeber vzorky barvy,“ řekla jsem. „A tu lepenku zabal.“

Chance přikývl.

Najednou mě něco napadlo. „Říkal jsi, že Speckmana přijali na CU?“

„Ještě před měsícem tam studoval.“ Chance otevřel desky a listoval v nich, dokud nenašel příslušný papír. „Tam jsem ho přesvědčil, aby pro mě začal pracovat.“

„Takže začneme na univerzitě,“ prohlásila jsem sebevědomě, i když jsem se tak vůbec necítila. „Zítřka se sejdem po vyučování a porozhlídáme se po jeho pokoji na koleji.“

„Potřebujeme převlek?“ Hiramovi zářily oči vzrušením. „Mám skvělou mikinu s nápisem College a klidně si můžem koupit černý brejle nebo tak něco.“

„Civil bude stačit, Hii.“

Shelton nervózně zamával rukou. „A co uděláme, když ho najdeme?“ Dobrá otázka.

„Musíme se dozvědět, kdo se vloupal Chanceovi do domu.“ Přeshla jsem kancelář a sebrala batoh. „A proč si o něm myslíš, že je zrádce.“

Odhodila jsem si vlasy z obličeje a pevným hlasem mluvila dál.

„Potřebujeme si ověřit, že Speckman je virát. Identifikovat ostatní.“

„A když budou štěňata zlobit?“ zeptal se Ben. „Když si budou chtít neopatrně hrát s naším tajemstvím?“

Podívala jsem se mu přímo do očí. „Tak je přesvědčíme, aby to nedělali.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Coop stál na zadních a vlhký psí čenich měl přilepený na skle. „Uhni!“ Vtlačila jsem se dovnitř a zavřela za sebou hlavní dveře. Pak jsem neposedného vlčáka objala. „Taky se mi stýskalo, psisko. Ale Whitney bude bez sebe vzteky, až uvidí ty čmouhy od čumáku.“

Ben nás odvezl na ostrov Morris autem. Naštěstí dnes spal u otce, který žije o sedm vchodů dál v našem osamělém komplexu domků. Normálně Ben bydlí s matkou v Mount Pleasant a cesta domů mu odsud trvá asi hodinu.

Shelton si nedávno udělal řidičák, ale zatím nemá auto. Hie ještě čekají závěrečné zkoušky. Mně je teprve patnáct, takže do autoškoly nemůžu. Pokud jde o odvoz, spoléháme na Bena – buď na jeho omlácený Ford Explorer, anebo na pětimetrový člun Boston Whaler, který je momentálně zakotvený u mola.

„To jsi ty, zlato?“

Vyšla jsem tři schody a našla Kita, jak se povaluje na pohovce a v televizi sleduje pořad Science Channel *Cestování červí dírou*. Táta poklepal na místo vedle sebe. „Pojď se uvelebit. Morgan Freeman zrovna vysvětluje, jak asi přemýšlejí mimozemšťani.“

Naposledy jsem podržela Coopa za ušima, shodila batoh na podlahu a praštila sebou vedle táty. Coop odběhl k pelíšku, třikrát se otočil dokola a lehl si. Za pár vteřin už spal; tuhle schopnost usnout jako lusknutím prstu jsem mu z duše záviděla.

„Na Loggerheadu je všechno v pořádku?“ zeptala jsem se.

Táta je ředitelem výzkumného ústavu na ostrově Loggerhead, jednoho z nejlepších veterinárních výzkumáků na světě. Moc ráda tam jezdím, ale teď už jsem tam několik týdnů nebyla. Loggerhead je ještě odlehlejší než Morris a já poslední dobou nemám vůbec žádný volný čas.

„Všechno při starém,“ odpověděl líně Kit, oči upřené na obrazovku. „Mezi makaky propukla podivná vyrážka, ale asi už je to za námi. Vlci se dostali do kůlny a znehodnotili zrní pro ptačí krmítka, ale můžu si za to sám, nevyměnil jsem rozbitý zámek.“

Za plotem LIRI se na ostrově Loggerhead rozkládá obrovská přírodní rezervace. Ptáci. Aligátoři. Mořské želvy. Makakové žijící volně v lese. Skoro ráj na zemi.

Chtěla jsem v rozhovoru pokračovat, když se z kuchyně ozvalo: „Večeře je hotová. Udělala jsem enchiladas.“

Obrátila jsem oči v sloup. Pak jsem se rychle podívala na Kita, ale ten si ničeho nevšiml.

Zastavil DVR přehrávač, vyskočil z pohovky a spěchal ke stolu. „Tak to vypadá, že máme dnes večer velké štěstí.“

„To teda máme,“ zamumlala jsem.

Whitney DuBoisová vplula do místnosti a na štihlé ruce jí ledabyly balancoval servírovací tác. Měla na sobě oranžové letní šaty lichotící její útlé postavě. Dokonalé plavé vlnité vlasy si stáhla do drdolu, který vypadal jednoduše, nedbale, a přitom šíleně komplikovaně.

Přítelkyně mého táty je bezesporu krásná. Žena dokonalého jižanského vkusu.

A mě přivádí k šílenství. Nemáme vůbec nic společného.

„Vítej doma, drahoušku.“ Whitney po mě hodila megawattovým úsměvem. „Jakpak se ti dařilo ve studijní skupině?“

Opravdu jsem zaslechla mírné pochybnosti?

Kit se mě na přípravný kurz po vyučování nikdy neptá. Whitney ano.

Neměla jsem jí to za zlé. Když dojde na podávání zpráv o tom, kde se právě vyskytuju, nemám úplně čistý rejstřík. Upřímně řečeno, vždycky mě trochu zklame, že se Kit dá tak snadno oblafnout.

„Dobře.“ Sedla jsem si. „Dělali jsme analogie a ty mi jdou.“

Tahle krycí historka je neprůstřelná. Skupina skutečně existuje. Jsem do ní zapsaná. Účast se nesleduje. Dokonalé.

„Nepochybně,“ libovala si Whitney.

„Už se těším na matiku, potřebuju si zopakovat geometrii.“

„Strana, úhel, strana,“ prohlásil Kit a rozprostřel si ubrousek na klín.

„Á na druhou plus bé na druhou se rovná cé na druhou. Víc vědět nepotřebuješ, ne?“

Whitney dál prostírala a lehce se zasmála. „To už si vůbec nepamatuju.“

Vykouzčila jsem úsměv. Člověk má zůstat pozitivní.

„Jen doufám, že to stojí za to, trávíš tam tři odpoledne v týdnu,“ mumlala Whitney a dávala si pozor na neutrální tón. „V *Casa de Howard* nám chybíš.“

„Stejně jsem Brennanová,“ ucedila jsem, ale i mým uším zněl ten vtípek hlouše.

K tátovi jsem se nastěhovala před rokem, když maminku zabil opilý řidič. Před tou nehodou jsme o sobě já a Kit nevěděli, ale osud má někdy

podivné cesty. Než jsem se dokázala vyrovnat se ztrátou jednoho rodiče, dozvěděla jsem se o existenci druhého.

Sbohem, Massachusetts, ahoj, Jižní Karolína.

Kdybych se přestěhovala na Mars, byl by to asi menší kulturní šok.

Po několika úvodních katastrofách jsme si s Kitem vytvořili systém, který docela funguje. Začali jsme mít jeden druhého rádi a baví nás být spolu. Maličké výhonky rodiny začaly růst. K mému neutuchajícímu překvapení máme s Kitem na řadu věcí stejný názor.

Až na Whitney. V tomhle bodě se neshodneme a úsilí střelené tátovy přítelkyně protlačit mě do společnosti jako debutantku vzniklé situaci moc neprospero. Ale i tak se nám v uplynulém roce podařilo dosáhnout jakéhos takéhos příměří.

Než hurikán Katelyn zničil Whitneyin dům a ona se nastěhovala k nám.

Nyní si její společnosti užívám nonstop.

Fakt paráda.

Kit prolomil trapné ticho. „Vypadá to báječně, miláčku. Jako vždycky.“ S úsměvem zvedl vidličku a zasalutoval.

Táta trapák.

Potlačila jsem hlasitý povzdech. Jestli tahle připitomělá, trhlá ženská dělá tátu šťastným – a já vím, že ano –, je mou povinností potomka to prostě vydržet.

„Tory,“ začala Whitney, když obřími kovovými kleštěmi nandávala salát, „dnes přišla poštou odpověď z Magnoliové společnosti. A mám dobré zprávy.“

Jenomže někdy je to fakt těžké...

„Ano?“ Nevzrušeně.

„Vybrali tě do výboru pro květinovou výzdobu hřbitova,“ pištěla Whitney.

Ztuhla jsem. „Ale to je...“

„Ano!“ Whitney s vítězoslavným úsměvem pokládala mísu. „Můj výbor. Zatahala jsem za nitky, takže můžeme letos pracovat spolu. Není to báječné?“

Nevěřila jsem si natolik, abych promluvila.

Proč mě zkoušíš, ó Pane?

Whitney si můj tichý děs špatně vysvětlila. „I já mám obrovskou radost. A neboj, protlačila jsem tam i tvou kamarádku Ellu Francisovou. Pořádni si spolu *užijeme*.“ Poslední slovo zdůraznila jako každý dospělý, co nemá o ničem ani ponětí, a snaží se jít s dobou. „Jako kamarádky.“

Našla jsem ztracený hlas. „Ale já se zapsala do Habitatu, co se stará o bydlení pro bezdomovce. Nechci motat věnce a kytice a... tak.“

„Klademe je na historické hřbitovy a samozřejmě se staráme o hrobky vojáků.“ Whitney se natáhla a stiskla mi ruku. „Je to velice vyhledávaný výbor. Dnes večer bude určitě hodně zklamaných dívek, to tě ujišťuji. Ale ty ne!“

Šok se změnil ve zlost. Souhlasila jsem, že do té pitomé organizace vstoupím, jen proto, že je charitativní. I když do Magnoliové společnosti proniká jistá povrchnost a člověk tam někdy marní čas, v nekonečném seznamu večírků, výborů a byrokracie se skrývá dobrý a poctivý záměr sloužit společnosti.

Jenomže ona to prostě *musí* vždycky zkazit. Ta blbka bez kouska taktu se mi plete do každého rozhodnutí. Teď kvůli ní budu dělat absolutně zbytečnou a nesmyslnou práci. Ale to je prostě celá Whitney.

Odložila jsem přibor. Zadržela dech.

Kit zachytil můj pohled. V jeho očích jsem spatřila němou prosbu.

Promiň, tati.

Květinová výzdoba? Tentokrát se nebudu držet zpátky.

V tu chvíli se automaticky vypnul Kitův přehrávač a na obrazovce naskočily zprávy. Reportér vzrušeným hlasem přerušil naši večeři. „Správa parku tvrdí, že se po mnoha letech jedná o první případ vandalismu na úctyhodné ostrovní pevnosti, jedné z nejznámějších památek Charlestonu.“

Zkroutila jsem se na židli, abych lépe viděla.

Kamera sjela k zamračenému strážci parku. „Je to opovrženímhodný čin, bez debat.“ Rozzlobený muž ukázal na kamennou stěnu za sebou. „Nevím, jaký chorý mozek je něčeho takového schopen, ale nemá ani kapku úcty k dějinám.“

Vstala jsem a došla do obývacího pokoje. Překvapilo mě, že Kit mě následoval.

„To vypadá jako Fort Sumter,“ zamumlal.

Kamera zaostřila na zeď, která byla pocákaná barvou.

Páteří mi proletěl elektrický výboj. Ruka mi vystřelila k ústům, ale vzápětí jsem ji zase rychle spustila. Kit si něco vrčel pro sebe, oči upřené na televizi.

Do zdi byly vyryté a na černo natřené tři vlčí hlavy.

Každá olemovaná bíle a s krvavě rudýma očima.

V hlavě se mi zjevily fotografie na Chanceově stole. Tohle bylo úplně stejné.

Nezvaně se mi vrátily vzpomínky na noc na pláži, ani ne sto metrů od místa, kde jsem teď stála. Tři páry rudých očí, které mě sledovaly ve tmě.

Ti druzí viráti.

Will Speckman? Někdo další?

Kamera se posunula výš k nápisu nad vlčími hlavami.

JEDNO ÚZEMÍ. JEDNA SMEČKA.

Znovu se objevil hlasatel, ale já ho neposlouchala.

Co to znamená?

Provokace? Varování? Výzva?

Zaslechla jsem hluboké zavrčení.

Coop stál u okna, zlaté oči upíral na východní stranu ostrova.

V dálce se v přístavu jako žraločí ploutev tyčila Fort Sumter.

Došla jsem k vlčákovi. „Co se děje, hochu?“

Coop cukl hlavou ke mně a pak zpátky k oknu. Znovu zavrčel.

V kapse mi začalo bzučet a já nadskočila. Vzala jsem telefon a našla zprávu od Hirma.

Sotva jsem začala číst, dorazily dvě další. Od Sheltona a Bena.

Pak mi vyzvánění ohlásilo příchozí hovor. Chance Claybourne.

Takže všichni koukají na zprávy.

„Tohle musím vzít,“ řekla jsem a vyběhla do schodů. „Najím se potom.“

Ignorovala jsem Whitneyiny i Kitovy protesty a zamkla se v pokoji.

Hlavou se mi honily tři vlčí hlavy.

Cítila jsem obrovskou naléhavost. Potřebu akce.

Ať už se děje cokoli, do zítřka to nemůže počkat.

K RUKÁM: ŘEDITEL WALSH (DŮVĚRNÉ)
SPIS: PŘÍSNĚ TAJNÉ (STUPĚŇ UTAJENÍ 5)
PŘÍPAD: #34687 (ALIAS VYŠETŘOVÁNÍ FÉNIX)
TYP SOUBORU: PŘEPIS VÝSLECHU
DATUM: 11. DUBNA 2014
ZÁJMOVÉ OSOBY: WHYTHEOVÁ HANNAH M. (H. W.)
HLAVNÍ VYŠETŘUJÍCÍ AGENTI: J. SALTMAN, B. ROGERS
AGENTI PROVÁDĚJÍCÍ VÝSLECH: J. SALTMAN (J. S.),
B. ROGERS (B. R.)
MÍSTO VÝSLECHU: NÁPRAVNÉ ZAŘÍZENÍ LEATH, ŽENSKÉ ODDĚLENÍ
3 – SE ZVÝŠENOU OSTRACHOU, GREENWOOD, JIŽNÍ KAROLÍNA
POZNÁMKY: NA DOPORUČENÍ ZAMĚSTNANCŮ NÁPRAVNÉHO
ZAŘÍZENÍ BYLA VYSLÝCHANÁ OSOBA WHYTHEOVÁ BĚHEM
VÝSLECHU PŘIPOUTÁNA KE STOLU.
ČAS: 8.17

J. S.: Vysvětlíte prosím povahu svého dřívějšího vztahu s Chancem Claybournem.

H. W.: *Povahu?* Je to můj snoubenec, ty tupče. Na podzim se budeme brát. Všechno je zařízené.

J. S.: Slečno Whytheová, uvědomujete si, že délka vašeho pobytu v tomto zařízení závisí na výsledku posudku psychiatrické rady Jižní Karolíny?

H. W.: Pche. To je jenom detail. Já a Chance jsme pro sebe stvoření. Máme to napsané ve hvězdách. Jakmile bude moct, přijde si pro mě. Chance se postará o *všechno*. I o tu pitomou radu. Uvidíte.

J. S.: Dobře. (PAUZA) Zaznamenala jste u pana Claybournea někdy jisté vlastnosti nebo projevy, které vám připadaly... nepřírozené?

H. W.: Samozřejmě.

J. S.: Rozvedte to, prosím, víc dopodrobna.

H. W.: Chance je ten nejčestnější, nejgalantnější, nejbáječnější muž na světě. Proto jsem souhlasila, že se za něj provdám. Je nejlepší ze všech.

Jistě, občas je trochu přecitlivělý na ty ošklivější stránky života, o které je třeba se tu a tam postarat, ale od muže s tak čistým srdcem bych ani nic jiného nečekala. Proto si mě vybral. Abych vyřídila ty nehezké věci a on se jimi nemusel zabývat. Jsme dokonalý tým.

J. S.: Ano. Jistě. Ale já jsem měl na mysli spíš... fyzické vlastnosti. Všimla jste si někdy, že by pan Claybourne vykazoval neobyčejné sportovní schopnosti? Mimořádné nadání? Projevilo se u něj někdy nadpřirozené smyslové vnímání? Takové věci?

H. W.: Chance je *fenomenální* sportovec. Byl nejlepším hráčem lakrosového týmu Boltonovy přípravky všech dob. A já to musím vědět, nevynechala jsem ani jediný zápas.

J. S.: Já nemluvím o normálních schopnostech, chci vědět...

B. R.: Změníme téma, ano?

(AGENT ROGERS STRÍDÁ U STOLU AGENTA SALTMANA.)

B. R.: Rád bych s vámi probral jinou věc. Znáte svou bývalou spolužačku Victorii Brennanovou? Říká si Tory.

(PAUZA)

B. R.: Slečno Whytheová? Rád bych se dozvěděl víc o Tory Brennanové. (PAUZA) Nemusím vám snad připomínat, že je jednou ze čtyř studentů Boltonovy přípravky, které jste se podle obžaloby pokusila zavraždit.

(PAUZA)

B. R.: Délka vašeho pobytu v tomto zařízení není přesně stanovená.

Lidé, pro které pracujeme, by vám mohli pomoci, ale pouze pokud...

H. W.: Jak se mě vůbec odvažujete na ni vyptávat?

B. R.: Slečno Whytheová, potřebujeme...

H. W.: Ta... coura. Byla jsem na ni hodná. Snažila jsem se té usoplené, beznadějně, bezpáteřní nevděčnici dokonce pomáhat. A jak se mi odvděčila? Tím, že se mi pokusila ukrást Chance! Zničila všechny moje plány.

B. R.: Co jste...

H. W.: Tory prostě musí do všeho strkat nos. Nemůže nechat na pokoji ty, co jsou lepší než ona. Ona a ti její ďábelští kamarádi. Nenávídím je!

B. R.: Řekla jste *ďábelští*. Proč? Vysvětlete to.

H. W.: Zajímají vás nadpřirozené věci? Tak si došlápněte na ty slizké zlodějské fracky. Zahnali nás s Chancem do tmy. Zaútočili na nás! Pohybovali se jako stíny, jako démoni z podsvětí. Něco s nimi *není* v pořádku. Se všemi. A nejvíc s Tory. Ona se pohybuje... moc rychle...

moc... skoro jsem jí nestačila...najednou byli *všude*...oči jim žlutě svítily...já...já...

B. R.: Slečno Wh–

H. W.: Ta špinavá, vlezlá malá nicka mi *ublížila*.

(PAUZA)

B. R.: Slečno Whytheová, je vám něco?

H. W.: Vy pracujete pro ni, že jo? Oba.

(PAUZA)

B. R.: Slečno Whytheová, mohu vás ujistit, že ne...

(NEROZPOZNATELNÝ HLUK V POZADÍ)

H. W.: (KŘIČÍ)

(NEROZPOZNATELNÝ HLUK V POZADÍ)

B. R.: (TLUMENĚ) Ježíši! Dejte ty ruce pryč!

J. S.: Rogersi, ty krvácíš. To je... bože, vypadá to zle. (HLUK V POZADÍ). Strážte, strážte! Sežeňte lékaře.

(POPLACH)

H. W.: Tory vás poslala, že jo? Rozpáru vám krky. *Mě a Chance nic nerozdělí! Nikdo!* Jsme pro sebe stvoření!

(KONEC PŘEPISU)

POZNÁMKY: OBA AGENTI SE DOMNÍVAJÍ, ŽE VYSLÝCHANÁ OSOBA HANNAH WHYTHEOVÁ JE VYSOCE LABILNÍ A PRO VYŠETŘOVÁNÍ NEPŘEDSTAVUJE ŽÁDNÝ PŘÍNOS.

PÁTÁ KAPITOLA

„Nemůžu uvěřit, žeš pozvala Chance! Zrovna sem!“ Ben přecházel po bunkru sem a tam jako zvíře v kleci a ve tváři se mu zračil vztek i bezmoc. Coop ho pozoroval přivřenýma očima, huňatý ocas pevně přitažený k tělu. Po dalších dvou kolečkách se můj chlupatý kamarád zvedl a odplížil do zadní komory; dal přednost pohodlí pelíšku před třaskavým napětím, které plnilo hlavní místnost našeho úkrytu.

Tři čtvrtě na devět večer. Dřív se nikomu z nás nepovedlo vyklouznout z domu. Slunce už zapadlo za Schoonerův průliv, takže jsme museli v bunkru rozsvítit tři stojací lampy.

Hi seděl na židli u psacího stolu co nejdál od Benovy trasy. Měl na sobě khaki kraťasy a křiklavou červeno-oranžovou květovanou košili. „A jak ho chceš asi vynechat? Navíc Chance už o bunkru stejně ví.“

Shelton se krčil vedle Hie, oči upřené na tenisky. Převlékl se do tmavomodrého polotrička a bílých basketbalových šortek, ale nevypadal moc spokojeně. Já seděla s překříženýma nohama u počítače, na sobě hnědé kraťasy a tričko s logem LIRI, a snažila jsem se přijít na způsob, jak Bena uklidnit.

„Jak ho vynechat?“ Benovi skoro vypadly oči z důlků. Měl na sobě svůj typický oděv. Skoro vůbec ho nemění. „*Nikdy* jsme sem nepozvali cizího člověka. Nikdy. Tohle místo je přísně tajný! Naše nejstarší tajemství. Virátí tajemství, proboha!“

Náš bunkr se skládá ze dvou místností a je zasazený do písčného kopce na severním konci ostrova Morris. Je z něho vidět na charlestonský přístav. Než jsme ji přestavěli na tajnou klubovnu, byla tahle letitá obranná stavba opuštěná. Peníze, které jsme získali při předchozích virátech dobrodružství, zaplatily úžasnou modernizaci včetně solárních panelů, špičkového počítače i audiovizuálního zařízení a spousty dalších vymožeností, jaké nenajdete ani v té nejlepší školní společenské místnosti.

Nikdo o něm neví, ani naši rodiče ne.

Jenomže Chance mě sledoval a tohle místo vystopoval.

„Chance není cizí.“ Při mých slovech se Ben zastavil. „Už ne. Aspoň ne úplně. A právě on nám dal tip na ty vandaly s vlčí hlavou.“

Benovy tmavé oči hořely. „Chance Claybourne není jedním z nás.“
„Díky za důvěru.“

Chance se vynořil v úzkém vchodu do bunkru a oprašoval si černou leskou teplákovou soupravu od Huga Bosse. „O Willu Speckmanovi vím víc než kdokoli jiný. Už mě jednou navštívil.“

„To tvrdíš ty.“ Benova ramena byla napjatá jako tětíva luku. „A ty jsi taky zodpovědný za tuhle kravinu s vlčíma hlavama. Znuděnej bohatěj chlapeček, co hraje dojemnou hru, aby se vecpal do naší smečky. Jenomže to se nestane.“

Hi se zamračil a podrbal se na bradě.

Shelton si dál bedlivě prohlížel boty.

Cítila jsem, že se uvolňuje lavina, ale nemohla jsem ji zastavit.

„To jako že jsem si znesvětil vlastní dům?“ ucedil Chance nevěřičně. „Pak jsem doplaval k Fort Sumter a vyryl tam ty omalovánky? A to všechno jenom proto, aby mě měl Benjamin Blue rád? Moc si fandíš, kámo.“

Benovy oči byly ostré jako diamanty. „Chováš se jako velký zvíře. Ale mě neoblafeš. Máš vůbec *nějaký* kamarády, Chanci? Existuje na světě jediná osoba, který záleží na tom, jak se ti zrovna teď daří?“

„Bene!“ vyhrkla jsem zhrozně. „To není...“

„Ty máš tak co kecat.“ Chance se postavil naproti Benovi a upřeně mu hleděl do očí. „Já své kamarády nikdy *nezradil*. Na rozdíl od tebe, Benjamine.“

„Ale no tak, kluci!“ Hi se napůl postavil a zvedl obě dlaně. „Nemá cenu se rozčilovat. V lednici mám nanuky. *Já* když dostanu hlad, tak se neznám...“

„Sklapni, Hii,“ vyštěkli Ben i Chance naráz.

„Jak chcete.“ Hi dopadl zpátky na židli, zpoceně čelo se mu lesklo.

Chance měl obličej jako vytesaný ze žuly a nespouštěl oči z mého kamaráda. „Nemusíš mě mít rád, Benjamine. Nemusíš mě pokládat za člena vaší smečky. Ale jsem *taky* virát. A můžu ti to ukázat, jestli o to stojíš.“

Přehrada se protrhla.

Než jsem stihla promluvit, v Benových očích se zažehlo zlaté světlo.

„Jsi novorozený štěně,“ sykl Ben. „Ještě si chčiješ do pelechu.“

„Štěně?“ Chanceovy zorničky se rozzářily rudě. „A ty jsi zas jen prašivej zatoulanej čokl. Tak pojď, jestli chceš vyzkoušet moje drápy.“

Kluci se pohybovali na samé hraně násilí a z místnosti jako by zmizel veškerý vzduch.

Vběhla jsem mezi ně. Nikdy jsem neviděla rvačku dvou virátů se zábleskem. Ani jsem si ji nedokázala představit a neměla jsem chuť se jí právě teď stát svědkem.

„Přestaňte, oba dva!“ Rozpažila jsem ruce, ale oni mi nevěnovali sebemenší pozornost. Oči upřené jeden na druhého. Ne, ani jeden neodvrátí pohled jako první.

Balancovali jsme na ostří nože.

„Bene!“ Narovнала jsem ramena a donutila ho, aby se na mě podíval. „To *já* jsem Chance pozvala. *Já*. Chance je virát jako my. Ať se ti to líbí nebo ne, jede v tom teď s námi. Jestli s tím máš problém, tak si to vyřiď se mnou.“

„To bych nikdy...“ zbledl Ben.

O krok ustoupil, prudce se otočil a zadíval se do otvoru po bývalé střílně pro děla.

Obrátila jsem se k Chanceovi. „A ty! Od tebe bych to tedy nečekala. To, co se stalo mezi námi čtyřmi, je naše věc, ne tvoje. Už je to minulost a nikdo to sem nebude znovu tahat. Jestli se nedokážeš chovat dospěle, tak vypadni a své problémy si vyřeš sám. Jasný?“

Chanceovi zacukaly rty. „Jasný.“

Rychle jsem kývla, srdce mi tlouklo jako na poplach. „Takže zhasněte, oba dva.“

Chance zavřel oči. Roztrásl se a nahrbil. S bledou tváří se dokymácel ke stolu a sedl si. „Já pořád ještě... nedokážu úplně ovládat...“

Rozkašlal se tak silně, až se Hi natáhl a praštil ho do zad.

„To se ti děje pokaždý?“ zeptal se Shelton.

Chance přisvědčil a chrchlal do dlaně. „Nastartovat to jde snadno... ale ukončit záblesk je... těžké.“ Setřel si slzy z očí. „Občas mě to skolí.“

Ben stál zády ke mně a zíral na Atlantik.

„Bene?“

Ohlédl se přes rameno, v hnědých očích výraz špatně skrývané bolesti. „Co je?“

„Proč se nemůžeme bavit o tom, proč jsme sem přišli?“ Snažila jsem se zahnat bouřkové mraky, které stále zatemňovaly místnost. „Soustředíme se na Willa Speckmana. Je podle nás zodpovědný za to, co se stalo na Fort Sumter?“

Vrátila jsem se k Chanceovi, Sheltonovi a Hiovi u psacího stolu. Ben se držel zpátky, díval se na nás z druhé strany bunkru. Nakonec si sedl na lavici pod oknem a zkřížil paže na hrudi.

Udržoval si odstup, ale poslouchal.

Sedla jsem si na židli a pohlédla na Chance. „Zjistil jsi o Speckmanovi ještě něco? Proč odešel ze školy? Kde teď může být?“

Chance zavrtěl hlavou. „Vím, kde bydlí Willovi rodiče, ale tam není. Oni pořád ještě nevědí, že se něco děje, tedy pokud mohu soudit. Můžeme prohlídnout jeho pokoj na koleji, ale spolubydlící říkal, že Will se zabalil a odjel už před několika týdny.“

Hi si zamyšleně poklepal na spodní ret. „Kam by tak mohl jet a nikomu nic neříct?“

Chance pokrčil rameny. „Kdo ví? Nebyli jsme blízcí přátelé, ani když pro mě pracoval. Prostě jsme se znali z Boltonu. Může být kdekoli.“

„Ale no tak, lidi. Mně to připadá jasný.“ Shelton si sundal brýle a otřel si je o rukáv trička. „Nejspíš je s těmi dalšími, co mají planoucí rudé oči.“

I já si to myslela. „To dává největší smysl.“

Chance se znepokojeně zavrtěl, ale neříkal nic. Nechce tomu věřit? Nebo jde o něco jiného?

„O těch ostatních virátech nic nevíme,“ vrčel Shelton. „Ani kolik jich je.“

Benův hlas se rozezněl místností. „Tři.“

Všichni jsme se otočili. I Chance.

„Na zeď ve Fort Sumter nakreslili tři vlčí hlavy.“ Ben zíral do prázdna přímo před sebe. „Stejně jako na ceduli u tý blbý sochy. Hi měl pravdu, jestliže na těch pitomejch obrázcích malují tři hlavy, tak budou určitě tři.“

Chance se zamračil. „Ale proč Fort Sumter? Byly toho plný zprávy, proboha.“

„Zdá se, že návštěva u tebe byla osobní.“ Hi se tvářil smrtelně vážně. „Speckmanovi asi ležíš v žaludku. Ale ten bordel v Sumter, to bylo veřejný prohlášení.“

„Ach jo, to je zlý.“ Shelton si sáhl na ušní lalůček. „Nemůžeme dopustit, aby tu nějaká banda virátích ničemu dělala hlouposti po celým městě. Chytí je. A co se pak stane?“

„Já myslím, že je to varování.“ V žaludku jsem ucítila kámen. „A ne jen tak pro někoho. Pro nás.“

„Proč to říkáš?“ zapištěl Shelton. „Vždyť ty lidi ani neznáme.“

Zamračila jsem se. „Rudé oči v dunách, pamatuješ? Ti viráti se z nějakého důvodu zaměřili na mě.“

„A na mě,“ dodal tiše Chance.

„Jestli je chytí...“ Hi měl oči jako dva talíře. „Klidně o *nás* můžou všechno vyžvanit.“